

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Deus privat peccatorem gratiâ sanctificante, quæ est fundamentum gloriæ essentialis in homine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

1. Tim. 1. 17.
I.
Punctum.

Quemadmodum Deus est, ad quem vera gloria spectat: *Soli Deo honor & gloria*; ita etiam in solo Deo reperitur idea veri honoris. Theologia dividit gloriam Dei in essentialem & accidentariam; illa est necessaria, hæc verò contingens; illa est ab æterno, hæc in tempore initium sumpsit; prior est ei intrinseca, posterior extrinseca,

Gloria Dei essentialis consistit in radiorum splendoribus, qui componunt diadema ipsius Majestatis. Claritas ejusdem, interior, aliud non est, quàm intuitiva visio & notitia, quam is habet de sua potentia, de sua sapientia, de sua bonitate, aliisque perfectionibus suæ essentialis. Dictamen hoc summæ æquitati convenientissimum, quod Deus format de infinita suorum attributorum supereminentiâ, est proprius & verus suus honor, qui nec augetur, nec imminuitur unquam.

Gloria Dei accidentaria consistit in Majestatis suæ manifestatione externa, & in hoc, quòd creaturæ rationales luminibus Divinis collustratæ, eum adorent, eidem serviant, ac benedicant tanquam bonorum omnium Authori.

Suppositâ istâ gloriæ Dei ideâ, quæ est regula & mensura gloriæ humanæ, facile mihi erit probare, impium per peccatum suum se conjicere in talem statum, in quo nec gloriam essentialem, neque accidentalem possidere valeat, quæ sit solida & permanens.

Si permittere vellem Senecæ super hac materia discursum instituere, doceret, quòd verus sapiens nec quærat nec inveniat suum honorem, uti neque suam felicitatem alibi, quàm in seipso; quòd propria conscientia cuivis deserviat per modum theatri, ubi se ostendet ad recipiendos plausus, quos virtus sua promeretur: *Nullum theatrum virtuti conscientiam movet.*

Idem

Idem de quadam mentis debilitate argueret eum, qui vellet suæ gloriæ rivum è fontibus derivare extraneis, è fundo alieno; non supra vulgum sapere, censeret eum, qui judicaret hominem honore ac laude dignum propter magnitudinem rerum, quæ non sunt in ipso, imò sæpius nec ab ipso; *Quid stultius est, quàm in homine alienum laudare? lauda in ipso, quod nec dari, nec eripi potest.*

Vera nobilitas & excellentia honore digna latet in fundo spiritûs, *animus facit nobilem.* Ingens servorum, caterva, militum numerosa turma, superba palatia, munita castella, & quæcunque exterior splendida pompa, quibus mundus vulgi oculos fascinare solet, potius est infirmitatis nota, quàm veri honoris insigne.

Sic discurreret iste Philosophus: sed solidior est doctrina Apostolica D. Pauli; *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientia nostræ.* 2. Cor. 1. 12.

Nos Christiani non quærimus gloriam nostram exterius; nec eam petimus ex iudicio hominum, neque eam stabilimus in vanis laudibus, quas ignorantia tribuit, quas adulatio venales exponit, quas timor ruetur, quas hypocrisis suffuratur, & quas sibi vitium usurpat. Sed invenimus gloriam nostram essentialem intra nos ipsos, & in fundo conscientia nostræ. *Gloria nostra hæc est. &c.*

Cautè observetis, velim, hæc verba, monet ad citatum Apostoli textum, D. Bernardus. S. Pauli mens non est, ut innitatur iudicio nostro, quod de nobis ipsimet efformamus, gloriam nostram superstruamus dictamini conscientia nostræ: quoniam id superbiendi ansam præberet, à quo Apostolus iste longissimè abest, cum dicat: *Non enim, qui se ipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat.* 2. Cor. 10. 18.

S. Paulus proinde non loquitur de testimonio, quod nostra conscientia tribuit, sed quod recipit; *Non testimonium conscientia perhibentis, sed percipientis.*

Rom. 8, 16.

Unde autem recipit ejusmodi testimonium? A spiritu Veritatis, eodem Apostolo teste: *Ipse enim Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filii Dei, nobisq; securitatem præstat, si vivamus in timore & amore Dei.* Hoc itaque testimonium Spiritus Sancti est, qui operatur gloriam nostram. Gratia illa est, quæ nos supra naturam nostram evehit, per quam regeneramur in Christo Jesu, & qua mediante acquirimus, asserit S. Joannes, *potestatem filios Dei fieri.*

Joan. 1, 12.

Ista gloria eousque nos extollit, ut Angeli Cherubici & Seraphici Spiritus secundum suam naturam præcisè spectati, nihil sint respectivè nobiscum comparati.

Plus est, quod subjungo, si Deus laboraret in ordine naturæ producere creaturas magis perfectas semper in infinitum; si communicaret eis capacitatem intellectus adeò amplam, qui infinitatem quandam scientiarum comprehenderet: Si illis partem suæ immensitatis tribueret, sive id fieret per quandam diffusionem essentia, posito, quòd esset aliquid spirituale, sive per quandam reproductionem, posito, quòd esset ens materiale: si denique creaturam ad eum altitudinis gradum sublevaret, ut polletet potestate creandi Soles novos, integros mundi globos (in scholis controvertitur, num tantam potestatem puræ creaturæ Deus communicare possit) nihilominus. Sustineo adhuc, quòd gloria omnium harum essentiarum tam perfectarum unita, intuitu animæ characteristicâ gratiæ insignitæ, nihil sit æstimabile.

Ratio

Ratio hujus clara est in Theologia D. Pauli, quia omnes istæ creaturæ quantumvis nobilissimæ Deum alia relatione non respicerent, quàm creaturæ ad Creatorem, servi ad dominum: nos verò dono gratiæ participamus relationem erga Deum, qualem filii dicunt ad parentem proprium: *Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum si autem Filii & heredes.* Istud est fundum tam felix & dives, è cuius venis eruimus quid quid hominem illustrem & gloriosum reddere potest. Quodnam desideratis hîc? num natalium eminentiam, stemmatis nobilitatem? *Qui ex Deo nati sunt*, per hanc quippe gratiam in Deo renascimur. Jungimur glorioso cum Deo fœdere amicitæ; efficiamur fratres, simulque. *Cohæredes Christi*, & genuini principes de sanguine ipsius. Petitis fortè amplissimas opes? *Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus.* An magnifica ambitis officia? *Ut ambuletis dignè Deo*, per gratiam istam in tantum nobi litantur actus nostri, ut Dei placito reddantur digni. Rom. 8. 15.
17.
Joan. 1. 13
Rom. 8. 17.
2. Cor. 4. 7.
Colof. 1. 16.

Dictam veritatem per principia Theologica firmiter roboratam, quòd nimirum gloria Christiani essentialis consistat in possessione gratiæ sanctificantis, & in adoptione illâ Divinâ; evidenter sequitur alia, quòd impius destructâ gratiâ per peccatum, unâ destruxerit & perdidit simul suam gloriam essentialem: sic per consequens conformiter ad hanc Dei comminationem, de qua agimus, fit homo perditus, nullius honoris: *Et eris perditus*

Imò prorsus nihil est homo impius, siquidem, ut Psaltes canit, per peccatum suum, *ad nihilum redactus est in conspectu Dei malignus.* Non sine mysterio ponitur: *in conspectu Dei*, ejusmodi mutatio & destructio non ap-

paret in oculis hominum, sed coram oculis Dei & sanctorum. Concedite igitur peccatori omnes essentias imaginabiles, accumulate divitias, infundite sapientiam; fuge, esse eum nobilem, esse beatum, esse potentem, credite, in Regem coronatum. Pontificiæ celsitudinis folium conscendisse. Quæ & quanta sunt hæc bona? sed mera sunt accidentia, quibus substerni, necesse est, esse quod piam substantiale, quo illa sustentari queant; hæc sunt esse vœua, quæ indigent esse quodam completo, quo repleantur ac perficiantur. Quodnam illud est? S. Paulus id vobis indicabit: *Gratia autem Dei sum id, quod sum*, I. Cor. 15. 10. Quare? quia gratia est aliqua participatio plenitudinis essentiæ Divinæ; quando itaque Deus per odium, quod erga peccatorem gerit, istam gratiam aufert, ruit mox omne fundamentum, & plenitudo harum essentialium in ruinam tendit, & *eris perditus*. Per gratiam homo timet Deum, amat Deum, custodit legem Dei: cum autem Divina sapientia hominis esse, propriè loquendo, in adductis modò attributis constituat, dum docet: *Deum time*, Eccl. 12. 13. & *mandata eius observa, hoc est enim omnis homo*, ergo, infert mellifluus Doctor, quando amisistis gratiam per peccatum, omnia omnino perdidistis, nihil amplius estis, *sine hoc nihil est omnis homo*.

Ex prædicta gratiæ jactura sequitur, quòd impius à Deo maledictus, qui antea extitit objectum Divinæ complacentiæ, Angelorum admiratio, incentivum invidiæ diabolicæ; nihil sit ulterius quàm fabula & lusus, quia illum non alio respiciunt oculo, nisi quo ipsi intueremur nobilem quendam nobilitatis insignibus exutum, jam pro plebejò declaratum, ut Presbyterum SS. Ordinum gradibus

bus dejectum, veluti Regem penitus despoliatum, *eris perditus, in proverbium & in Fabulam.* Deut. 28.

Peracta tali degradatione, & consequente annihilatione ista per amissionem honoris essentialis nil peccatori restat, unde rationabiliter gloriari, liceret.

Si gloriandi materiam hauriret è fonte sanguinis majorum illustriumi aut derivaret ab antiquitate stemmatis, nihil opponerem, ne inutili clamore aures ullius offenderem: sed luminibus fidei illustratus in cordis secreto sentirem, & quod Christus olim dixit in simili eventu, pronuntiarem tacitè: *vos ex patre diabolo estis*, Generosi sanè natales, sublimis consanguinitatis arbor, cujus demnata radix diabolus est. Quòd si jactantiâ tumeret ob divitiarum copiam; mox Apocalypticâ exprobratione tumorem comprimerem: *Quia dicis, quòd dives sum, & nescis, quia tu es miser, & miserabilis, & pauper.* Si talis sublimes de se formaret conceptus, in officiorum suorum amplitudine fundatos, suggererem: *Qui facit peccatum, servus est peccati*, vel cum D. Chryostomo: *servus est diaboli, et si decem millia coronarum gerat in capite.* Si fastu efferetur propter expeditiones, functiones suas, demissiùs sentire, docerem eum ore & oraculo Isaïæ: *Non est iudicium in gressibus eorum ... opera eorum opera inutilia, ova aspidum ruperunt, & telas aranea texerunt.*

Jure itaque cum Psalmista exclamârim: *Filii hominum usquequò gravi corde, ut quid diligitis vanitatem, & queritis mendacium?* filii hominum, inquam, qui essetis alioquin filii Dei, cùm tanto ardeatis calore tuendi punctum honoris, cur tali languetis tepiditate, conservandi fundamentum omnis gloriæ vestræ, quod est gratia Dei? *Diligitis intereà vanitatem, & queritis mendacium: non* atten-

II.
Punctum.

attenditis, quòd gratia ista, quæ debet fundare essentiam gloriæ vestræ, simul sit etiam principium veræ existimationis, & veræ, quam anhelatis, laudis. Sine illius contubernio nunquam ullo gaudebitis honore, non essentiali, nec accidentali. Hoc est secundum meum punctum. Pro persuasione secundæ hujus veritatis prolixus discursus non requiritur, peccatorem sc. maledicto Dei obnoxium, incapacem esse possidendi exterius ullum honorem accidentalem: sequela ista necessario oritur ex priori, qui excludit solem, excludit radium; qui exsiccat fontem, exsiccat rivulos inde manantes.

Quid autem est honor hominis accidentarius? est testimonium quoddam ipsius excellentiæ & nobilitati internæ præstitum: est aliqua æstimatio, quæ concipitur ex bonis ejus qualitatibus. Si igitur impius per suum peccatum destruit, prout jam supra vidimus, omnia bonarum qualitatuum suarum talenta; Fundamentum cui nostra existimatio, laudes nostræ deberent insistere, tollitur, honor proin, qui defertur ipsi solidus non est amplius.

Hoc tamen vobis observare, placeat. Non dico, quòd peccantibus nullus honor sit deferendus, quando sunt superiores nostri, istum enim heterodoxum & erroneum foret, Verum tamen subsistit, quòd tales peccaminosi in se, & ex se spectati, nihil habeant, quod honorem promereatur, sed extrinsecus amictum ostentant suorum officiorum ac dignitatum, quibus virtute justitiæ debetur honoris respectus; siquidem omnis potestas à suprema Dei potestate originatur, juxta D. Pauli dogma.

Dico itaque quòd honor ille non terminetur in impio, sed solum in ea, quam secum trahit appendice, in ex-
termo